

Matej Bor

PO TEŽKI NOČI Po težki noči spet me je veselja
naliv opral in spet je svet svetel.
Spet se podi po meni burna želja,
da pel bi, vasoval, pohajkoval.

Pomešal spet se bom med veseljake,
pa bom razdiral take, da bo smeh
bučal krog mene in plašil bedake,
ki menijo, da je živeti greh.

In znova šel bom po širokem sveti,
sanjaril v mraku laških oštarij,
pozdravljal sonce, ki nad Louvrom sveti
in v naših gmajnah, polnih čarovnij.

In sam bom čaral — pel bom ko pravadni
so pevci peli: v senci žlahtnih trt
slavil življenja čudež zmagoslavni
in tudi tebe, zadnji čudež — smrt.

In tudi tebe. In zato zahtevam,
da mi ne godeš več teh mračnih viž,
kot si to noč jih — če te jaz opevam,
zakaj sovražno vame se režiš?

V POLETNI TRAVI Tako boš ležal, kot ležiš,
le malo globlje,
in z zemljo živel, kot živiš,
le malo globlje.

Le malo globlje, a vendar
dovolj globoko,
da ne dosežeš več teh trav
s to svojo roko.

In čas bo hitel. Znova bo
stoletje mimo
in k tebi leže, kar živi
in kar živimo,

ne da bi mislil kdo še kdaj,
kaj bo ostalo
za nami, in ostalo bo
le bore malo.

Sled naših senc in tamkaj spod
morda lobanje,
ki prst, dokler jih ne zdrobi,
bo lezla vanje

in jih razganjala, kot jih
je duh nemirni
nekoč, ko zrl je iz njih
v svet neizmerni.